

Sygn. akt	III AUa 1157/12
------------------	------------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 lutego 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż (spr.) SSA Barbara Gonera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **13 lutego 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **G. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o rentę w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **8 października 2012 r.** sygn. akt **IV U 1042/12**

z m i e n i a zaskarżony wyrok, w ten sposób, że o d d a l a odwołanie.

Sygn. akt III AUa 1157/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. decyzją z dnia 10.04.2012 r. odmówił wnioskodawczyni G. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Za podstawę wydania decyzji tej treści organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20.03.2012 r. wnioskodawczyni została uznana za zdolną do pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z tych samych przyczyn, które stanowiły podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni domagała się jej zmiany i przyznania renty z tytułu choroby zawodowej i podniosła, że jej stan zdrowia nie uległ poprawie i nadal odczuwa skutki choroby zawodowej, a nadto cierpi na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i cukrzycę i jest niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem

z dnia 8 października 2012 r. zmienił zaskarżoną decyzję ZUS Oddział w J. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni G. J. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy bez związku z chorobą zawodową na okres od 1.04.2012 r. do lutego 2013 r. i stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za zwłokę .

Rozpoznając odwołanie celem zweryfikowania orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa, który stwierdził u wnioskodawczyni obustronną rwę udową, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, stan po obustronnej operacji zespołu cieśni kanału nadgarstka, cukrzycę t.2, zaburzenia depresyjne i uznał wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy bez związku z chorobą zawodową .

W ocenie biegłego to z powodu obustronnej rwy udowej badana jest częściowo niezdolna do pracy. Niezdolność ta nie ma związku z chorobą zawodową. Biegły stwierdził również, że zarówno badanie przedmiotowe, jak i wynik badania EMG wskazują na poprawę funkcji ruchowych i elektrofizjologicznych i z tego powodu brak podstaw do uznania częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd uznał opinię biegłego za fachową i zupełną i na jej podstawie ustalił, że wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy bez związku z chorobą zawodową.

Z tego powodu przyznał wnioskodawczyni prawo do renty i uznał jako wadliwe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS i stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za zwłokę w wydaniu decyzji.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia Sąd wskazał przepis art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 8.10.2012 r. pozwany organ rentowy zaskarżył apelacją do Sądu II instancji, w której zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 167 z 2009 r. poz. 1322 ze zm.) oraz art. 57 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. u. Nr 153 z 2009 r. poz. 1227 ze zm.), co skutkowało przyznaniem wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy bez związku z chorobą zawodową, na okres od 1.04.2012 r. do lutego 2013 r.

Apelujący zarzucił, że przedmiotem sporu było prawo do renty z tytułu choroby zawodowej i brak podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawczyni nie składała nawet wniosku o rentę z tego tytułu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego jest uzasadniona i skutkuje wydaniem orzeczenia reformatoryjnego.

I tak na wstępie stwierdzić należy, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r. II UZ 52/99).

Oznacza to, że Sąd rozpoznając dowołanie rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Natomiast nie działa w zastępstwie organu rentowego w związku z czym nie ustala prawa do świadczeń bez odrzucenia rozstrzygnięcia do wydanej decyzji.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu było prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Z regulacji art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wynika, że z tytułu choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Przepis ten nie przewiduje renty bez związku z chorobą zawodową.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił na podstawie opinii biegłego, że wnioskodawczyni nie jest częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową i Sąd Apelacyjny podziela to ustalenie z uwagi na to, że biegły wskazał na czym polega poprawa stanu zdrowia wnioskodawczyni, a nadto orzeczenie to jest zgodne z orzeczeniami wydanymi w postępowaniu administracyjnym.

Zatem nie budzi wątpliwości, że wnioskodawczyni nie spełnia warunków do przyznania prawa do renty w związku z chorobą zawodową na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Do tego rozstrzygnięcia winno ograniczyć się orzeczenie Sądu I instancji.

Tymczasem Sąd I instancji ustalił prawo do świadczenia, do którego nie był uprawniony.

Nie wskazał również podstawy prawnej swego rozstrzygnięcia.

Przypomnieć należy, że wnioskodawczyni składała wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Wniosek bowiem o przyznanie prawa do świadczenia powinien określać rodzaj świadczenia lub wskazywać fundusz ubezpieczenia (emerytalnego, rentowego, wypadkowego, chorobowego), z którego będzie wypłacane (art. 116 w związku z art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm., por. wyrok SN z dnia 3 października 2008 r. II UK 74/08).

Wnioskodawczyni w dniu 2.02.2012 r. ponowiła wniosek o rentę w związku z chorobą zawodową.

Wnioskodawczyni nie złożyła wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy i w tym zakresie organ rentowy nie wydawał żadnego rozstrzygnięcia.

Uzasadniony jest zatem również zarzut apelacji naruszenia przepisu art. 57 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wobec przyznania prawa do renty, gdyż Sąd nie badał przesłanek warunkujących przyznania prawa do świadczenia na podstawie tego przepisu, jak również nie był uprawniony do jego stosowania w sprawie.

Z tego też względu przyznanie wnioskodawczyni z tytułu niezdolności do pracy jest przedwczesne.

Reasumując stwierdzić należy, że wnioskodawczyni jak wykazały to przeprowadzone badania lekarskie nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową, a zatem nie przysługuje jej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 386 §1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.